

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/172/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114203576
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2114203576.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a členov senátu: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom 824 96 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., 811 04 Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, proti žalovaným: v 1. rade C. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XX, XXX XX V., t.č. P. XXXX, F. X. H., v 2. rade H. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XX, XXX XX V., zastúpená InLaw, s.r.o., Záhradnícka 36, Bratislava, v mene ktorej koná Mgr. Roman Iro, konateľ a advokát, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných: VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, občianske združenie, IČO: 42362962, so sídlom Šafárikovo nám. 7, Bratislava, zast.: JUDr. Patrik Podhorský, advokát, so sídlom Zámocká 36, Bratislava, o zaplatenie 1.804,95 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 16C/263/2014 - 112 zo dňa 10. decembra 2015 v zamietajúcej časti a časti náhrady trov konania vedľajšieho účastníka, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej zamietajúcej časti potvrdzuje a v časti náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane žalovaných sa mení tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných sa náhrada trov konania nepriznáva.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému v 2. rade trovy odvolacieho konania vo výške 58,87 eur k rukám jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovanému v 1. rade a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd konanie v časti o zaplatenie sumy 116,18 eur zastavil, vo zvyšku návrh zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanej v 1. rade náhradu trov konania nepriznal a žalobu zaviazal zaplatiť žalovanej v 2. rade náhradu trov konania vo výške 513,14 eur k rukám jej zástupcu a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 277,50 eur, k rukám jeho zástupcu. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ust. § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, § 3, § 37, § 39, § 41, § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 2 z.č. 258/2001 Z.z., § 4 ods. 8 z.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Skutkovo svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa úverovú zmluvu o revolvingovom úvere. Spotrebiteľský charakter zmluvy je nepochybný aj tým, že zmluva bola žalobcom pripravená vopred na formulári vrátane znenia obchodných podmienok bez možnosti zasiahnuť do jej znenia odporcom ako spotrebiteľom. Vzhľadom na charakter a obsah zmluvy, sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka, pričom súd nezistil žiadne

okolnosti, ktoré by aplikáciu zákona o spotrebiteľských úveroch vylučovali. Z predloženej Zmluvy o revolvingovom úvere, mal súd preukázané, že neobsahovala údaj o výške zmluvného úroku, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Úverové podmienky odporca nepodpísal. Súd mal za to, že všeobecné zmluvné podmienky majú obsahovať len skutočnosti technického, spresňujúceho, resp. vysvetľujúceho charakteru, nemôžu však obsahovať podstatné náležitosti zmluvy, ktorou je aj riadne dojednanie výšky úroku za poskytnutý úver alebo výšky jednotlivých poplatkov. Nakoľko neboli účastníkmi platne dohodnuté podstatné náležitosti zmluvy je potrebné hľadiť na poskytnutý úver ako bezúročný. Okrem toho aj ďalšie dojednania ohľadne revolvingového úveru ako podstatné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch sú zapracované len v úverových podmienkach a nie priamo v zmluve, sú napísané drobným skoro nečitateľným písmom. Takéto konanie žalobcu ako dodávateľa je nutné vyhodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 3 a §39 Občianskeho zákonníka. Žalobca v podstate týmto spôsobom využil svoje postavenie ako dodávateľa a porušil zmluvnú slobodu žalovaného. Nejednalo sa ani o individuálne dojednané podmienky. Ďalej uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalobca poskytol žalovanému plnenie vo výške 7835,15 eur, žalovaný uhradil 10742,49 eur, teda nad rámec poskytnutého plnenia, ktoré je povinný vrátiť. Predmetná zmluva o revolvingovom úvere vykazuje znaky hromadného predloženia spotrebiteľovi zo strany dodávateľa, preto súd zároveň právne podriadil hodnotenie tejto zmluvy aj ustanoveniam § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. v tomto prípade predmetná zmluva však vykazuje znaky hromadného predloženia spotrebiteľovi zo strany dodávateľa, preto súd zároveň právne podriadil hodnotenie tejto zmluvy aj ustanoveniam § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv súd interpretuje ako systematicky špecifický okruh ustanovení o prejave vôle, vedúci k materiálnej ochrane spotrebiteľov pred podmienkami, ktoré zákon označuje ako neprijateľné, ale v praxi sú formálne prijaté, teda podľa interpretácie súdu ako bežne nepredvídateľné u obstarania tovaru alebo služby, s nepriaznivým materiálным dopadom na spotrebiteľa, ak neboli individuálne dojednané, teda s ohľadom na pozornosť, čas a energiu, akú môže spotrebiteľ tomuto bežnému obstaraniu venovať. V tomto fakticky zákon uprednostňuje úpravu vzájomných zmluvných práv a povinností v hlavných ustanoveniach zmluvy, teda v predmete a cene plnenia, a to určito, jasne, zrozumiteľne (viď cit. ust. § 53 ods. 1 OZ). Podľa zákonného demonštratívneho výpočtu neprijateľných zmluvných podmienok ide o podmienky obsahovo nezriedka spojené so samotným prístupom spotrebiteľa k súdu a preto musia byť súdom preskúmané automaticky, čo navyše znamená, že ich platnosť je súčasťou samotného „spor o právo“ aj bez ohľadu na vzdelanostné alebo sociálne postavenie spotrebiteľa. Právnym následkom tohto právneho preskúmania by mohlo byť nepriznanie časti plnenia ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá by bola z toho dôvodu bola absolútne neplatná. Jedným z takýchto vedľajších dojednaní je aj zmluvná pokuta. Lenže ako súd uviedol vyššie, celý tento úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a tento následok sa podľa názoru súdu spravodlivo širšie vzťahuje aj na ustanovenia o zabezpečení zmluvy, tu v podobe zmluvnej pokuty. Nakoľko neboli účastníkmi platne dohodnuté podstatné náležitosti zmluvy, je potrebné hľadiť na poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov. Bezdôvodné obohatenie mohlo potom spočívať len v prijatom plnení do výšky poskytnutého úveru, ktorý odporca preukázateľne i uhradil. Z toho dôvodu bolo potrebné návrh zamietnuť. Úspešná žalovaná v 1. rade si náhradu trov konania neuplatnila, preto súd rozhodol, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. úspešnej žalovanej v 2. rade priznal súd náhradu trov konania titulom právneho zastúpenia v zmysle § 10 ods. 1, § 11, § 14 ods. 1, 15 písm. a), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. za prevzatie a prípravu zastúpenia, vyjadrenie, návrh na predbežné opatrenie /polovičný úkon/, vyjadrenie k odvolaniu voči PO /polovičný úkon/, pojednávanie 10. 12. 2015, odmena za jeden úkon 81,33 eur / polovičný úkon 40,67 eur/, paušál 1x8,04 eur, 4x8,39 eur, DPH 20%, cestovné Bratislava - Trnava a späť osobným vozidlom Opel 106,4 km, spotreba vozidla 5,3l/100 km, cena PHM 1,079 eur, cestovné 5,72 eur, strata času za pojednávanie 4 začaté polhodiny á 13,98 eur, DPH 20%, spolu strata času 67,10 eur /doklady o vozidle boli súdu predložené/. Zároveň súd priznal v súlade s citovanými ustanoveniami zákona a vyhlášky náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, vystupujúcemu na strane úspešných žalovaných titulom právneho zastúpenia za prevzatie a prípravu zastúpenia, vyjadrenie á 81,33 eur, paušál á 8,39 eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti, kde súd žalobu zamietol a v časti trov konania podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) a písm. h) Občianskeho súdneho poriadku a podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d) a písm. f) O.s.p.. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že návrhu vyhovie, alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov právneho zastúpenia v

odvolacom konaní vo výške 107,89 Eur vrátane DPH, jeden úkon - podanie odvolania vo výške 97,60 Eur vrátane DPH (81,33 eur + 20% DPH), jeden krát režijný paušál po á 10,30 Eur vrátane DPH (8,58 Eur + 20% DPH), a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok za podané odvolanie. Uviedol, že rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby vychádza zo záverov o chýbajúcich náležitostiach v zmluve o revolvingovom úvere v dôsledku čoho má byť úver bezúročný a bez poplatkov. V zmysle platnej právnej úpravy účinnej ku dňu uzatvorenia Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000004499 zo dňa 24.8.2005 nevyplývalo zo žiadneho právneho predpisu, že by neuvedenie niektorej z náležitostí uvedených v § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. malo za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Naopak, z § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 v znení účinnom ku dňu 24.8.2005 vyplynulo, že pri nespĺnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná ak bol spotrebiteľovi na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať, alebo dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Žalobca napáda nesprávnosť záverov aj preto, že zmluva obsahuje výšku poplatku za poskytnutie úveru, výšku zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru a výšku zmluvnej odmeny za poskytnutie revolvingu. Žiadny poplatok alebo úrok, ktorý mali žalovaní uhradiť sa nenachádza v inom dokumente ako v zmluve, čím je splnená podmienka pre legitímnosť a oprávnenosť nároku žalobcu v zmysle § 4 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Skutočnosť, že pojem zmluvná odmena za poskytnutie úveru sa bližšie uvádza a vysvetľuje v článku 5 zmluvných dojednaní, nemá na existenciu povinnosti žalovaných žiadny vplyv. Aj bez uvedeného vysvetlenia je totiž už z označenia a formulácie zmluvná odmena za poskytnutie úveru či zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu zrejmé, že ide o odplatu, odmenu za požičanie peňazí. To napokon vyplýva aj z povahy právneho vzťahu ako úverového obchodu, ktorého pojmovým znakom je odplatné požičanie peňažných prostriedkov. Spôsob vyjadrenia úrokov a poplatkov Zákona o spotrebiteľských úveroch v čase uzatvorenia zmluvy neurčoval, teda s prihliadnutím na § 2 Občianskeho zákonníka je vecou zmluvných strán ako jednotlivé poplatky či platby označia. Zákon ich označenie nepredpisuje ako určité označenie, pomenovanie a pod. Úrok a poplatky mohli byť teda vyjadrené percentuálne alebo celým číslom (v absolútnej hodnote). Zmluva obsahuje všetky náležitosti a na základe toho samotné rozhodnutie o žalobe nie je zákonné. Súd tvrdí, že žalobca mal porušiť zmluvnú slobodu žalovaného tým, že dojednania ohľadne revolvingového úveru zapracoval v úverových podmienkach a nie priamo v zmluve. Uvedené konštatovanie súdu je arbitrárne, pretože neuvádza, ktoré posledné náležitosti sa majú v úverových podmienkach uvádzať. Na základe uvedeného žalobca tvrdí, že súd dospel k nesprávnemu záveru o bezúročnom charaktere úveru. Namietajú aj priznanie náhrady trov vedľajšiemu účastníkovi. Z napadnutého rozsudku nevyplýva ani taká základná skutočnosť ako je zdôvodnenie, v čom spočíva účelnosť trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v tomto súdnom konaní. vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu týchto trov súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, ako vlastne aplikoval príslušné zákonné ustanovenie o náhrade trov právneho zastúpenia (§ 142 ods. 1 O.s.p.). Pre nespornosť žalobca týmto nenapáda otázku samotného právneho zastúpenia ako takého (v zmysle zásady, že každý sa môže dať zastupovať advokátom), ale účelnosť nákladov na toto zastúpenie a nepreskúmateľnosť aplikácie zákonného ustanovenia, na základe ktorého súd rozhodol o povinnosti k náhrade trov konania. Poukázal na rozhodnutia KS v Košiciach zo dňa 27.2.2015 č.k. 5Co 958/2014, uznesenie KS Banská bystrica zo dňa 25.04.2012 č.k. 17 Co 91/2012 ako aj na uznesenie NS SR sp. zn. 6 M Cdo 5/2013. Zároveň uviedol, že súd nezákonne priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov aj preto, že tento subjekt ani nemá procesné postavenie vedľajšieho účastníka. S účinnosťou od 01.01.2015 pre každý takýto subjekt je stanovená povinnosť predložiť súhlas toho, na strane koho má vystupovať, inak sa na takýto subjekt neprihliada. Vedľajší účastník uvedené nespĺnil, tak ako v iných prípadoch vstúpil do konania spôsobom, kedy o žalovanom má informácie získané od súdu.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 2. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedol, že v celom rozsahu súhlasí so skutkovými zisteniami a právnym posúdením právnej veci súdom prvého stupňa. Má za to, že súd prvého stupňa správne aplikoval v rozsudku uvedené príslušné právne ustanovenia a to i vzhľadom na to, že napriek skutočnosti, že zmluva o revolvingovom úvere bola uzatvorená 24.8.2005. Tým, že posledný úver bol poskytnutý až dňa 27.4.2012 je nutné na tento aplikovať nielen príslušné ustanovenia zákona č. 258/2011 Z.z. ale v primeranom rozsahu aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. ako aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka platné a účinné v čase poskytnutia posledného úveru (revolvingu) v rozsahu, ako to ustanovujú i záverečné prechodné a zrušovacie ustanovenia. Žalobca poskytol žalovanému v 1/ rade v skutočnosti dňa 27.4.2012 úver vo výške 2.788,32 eur z ktorej v skutočnosti poskytol len sumu 1.477,79 eur teda úroky, ktoré mal zaplatiť žalovaný v 1. rade žalobcovi za poskytnutie predmetného úveru boli dohodnuté v celkovej výške 1.310,50 eur. Takto dohodnutú výšku úroku za úročenie revolvingu považuje za absolútne neprijateľnú. Z tohto dôvodu považuje v tejto časti dohodnutú zmluvnú podmienku čo do uplatneného

úroku z úveru (revolvingu) za neprijateľnú a v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný v 2. rade na základe takto dohodnutej výšky úroku pre úročenie úveru primárne by žalovaný v 1. rade a v prípade neplnenia si svojich povinností riadne splácať úver a následne aj žalovaný v 2. rade ako spoludlžník mali spolu vrátiť žalobcovi za 24 mesiacov aj úroky v celkovej výške 1.310,50 eur, ktoré by predstavovali 88,68 % ročne zo skutočnej poskytnutej sumy žalobcom žalovanému v 1. rade. Uvedené znamená, že dohodnutá výška úroku podstatne prevyšuje obvyklé úroky požadované za spotrebiteľské úvery v rovnakom čase bankami. Podľa priemerných úrokov z úverov obchodných bánk zverejnených Národnou bankou Slovenska tak v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere v mesiaci august 2008 sa pohybovala pri úrokovej miere z úverov obchodných bánk pre obyvateľstvo s lehotou splatnosti od jedného do piatich rokov v rozmedzí od 5,88% až 10,57% ročne. V čase poskytnutia posledného úveru bola priemerná úroková miera vo výške 11,79% ročne. Má teda za to, že pokiaľ výška odmeny za poskytnutie úveru t.j. úrokov žalobcom ako zmluvná podmienka dohodnutá v zmluve o revolvingovom úvere spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaného v 1. a 2. rade. Má tiež za to, že takto dohodnutá výška úroku z poskytnutých finančných prostriedkov výrazne presahuje priemerné úrokové sadzby na finančnom trhu, pretože po prepočte úroková sadzba uplatnená v zmluve o revolvingovom úvere presahuje takmer 88,68% ročne, čo predstavuje viac ako osemnásobok priemerných úrokov požadovaných bankami pri poskytnutí obdobných spotrebiteľských úverov. Vzhľadom na uvedené má za to, že žalobcom stanovené úroky za poskytnutie úveru sú jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 O.z. a teda absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 O.z.. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenou osobou, účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), h) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p., zverejnením vyhlásenia termínu rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p., dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky, aby bol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej potvrdený.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody, s prihliadnutím na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či v danom prípade správne súd rozhodol, ak nepriznal žalobou uplatnený nárok žalobcu v časti o zaplatenie istiny v sume 1.688,77 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.688,77 eur od 09.04.2015 do zaplatenia z dôvodu, že zmluva neobsahovala údaj o výške zmluvného úroku, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, keď úverové podmienky neboli podpísané žalovaným a keďže neboli platne dohodnuté podstatné náležitosti zmluvy je potrebné hľadieť na úver ako na bezúročný. Okrem toho súd prvého stupňa uviedol, že aj ďalšie dojednania revolvingového úveru ako podstatné náležitosti sú zapracované v úverových podmienkach, pričom takéto konanie žalobcu je nutné vyhodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v tejto časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu žalobcovi. K odvolacím námietkam žalobcu však udáva ešte nasledovné:

V preskúmanej veci bola medzi žalobcom a žalovanými uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere dňa 18.08.2005 kedy bola dojednaná výška úveru 126.000,- Sk, pričom v skutočnosti podľa úverovej zmluvy im bola poskytnutá čiastka 68.040,- Sk a ktorý úver sa žalovaní zaviazali zaplatiť v splátkach v počte 36 po 3500,- Sk mesačne. Požadovaná výška revolvingu bola 84.000,- Sk a v skutočnosti malo byť vyplatené žalovaným 44.520,- Sk. V liste zo dňa 01.08.2013 žalobca zaslal žalovanej v 1. rade

oznámenie o zosplatnení celého dlhu z dôvodu, že žalovaní sa dostali do omeškania so splácaním úveru. Podľa Karty klienta bola žalovaným v skutočnosti vyplatená čiastka 2.208,72 eur, vrátane revolvingu 6.642,08 eur a žalovaní uhradili žalobcovi sumu 10.742,49 eur. Žalovaní pri uzatváraní a plnení tejto zmluvy nevystupovali v rámci výkonu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, majú teda postavenie spotrebiteľov. Ide jednoznačne o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú treba aplikovať ust. § 52 a nasl. OZ a ust. zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Závazok platiť úroky ako odplatu (cenu) za poskytnutie peňažných prostriedkov je podstatnou časťou zmluvy o úvere (§ 497 Obchodného zákonníka). Občiansky zákonník, zákon o spotrebiteľských úveroch, Obchodný zákonník, ani iné právne predpisy výslovne nestanovili maximálnu výšku úrokov zo spotrebiteľského úveru. Z tejto skutočnosti však nemožno vyvodzovať, že by výška úrokov závisela len od dohody účastníkov zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko i tu platí ust. § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Neprimerane vysoké úroky dojednané pri zmluve o spotrebiteľskom úvere sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania a mravným princípom spoločenského poriadku. Požiadavka na neprimerané zmluvné úroky môže za istých okolností v sebe obsahovať i skutkovú podstatu trestného činu úžery, kedy dohoda o neprimeraných úrokoch je neplatná pre rozpor so zákonom, alebo v iných prípadoch pre rozpor s dobrými mravmi. Podľa ust. § 3 ods. 1 OZ je úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade, vzhľadom na rozhodujúce okolnosti starostlivo posúdil, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade alebo v rozpore s dobrými mravmi. Pri dojednávaní úrokov zo spotrebiteľského úveru koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje od dlžníka (spotrebiteľa) primeraný úrok, teda primeranú odmenu za užívanie poskytnutej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby veriteľ poskytoval úvery za neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov o spotrebiteľskom úvere, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov. Obmedzujúce kritérium, pokiaľ ide o výšku odplaty za poskytnutie úveru, obsahuje ust. § 53 ods. 6 OZ (v aktuálnom znení), podľa ktorého ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Uvedené však neznamená, že tak nemalo byť i v čase uzavretia zmluvy, keď iné dojednanie je možné považovať za odporujúce dobrým mravom. Úrok niekoľko násobne vyšší ako obvyklý, podstatne prevyšuje obvyklú odplatu na finančných trhoch. Aj zo stránky www.nbs.sk <<http://www.nbs.sk>> sa dá zistiť aké boli v rozhodnom období úrokové sadzby v bankách. Hoci žalobca je nebankovým subjektom, dojednanie úrokov (v danom prípade zmluvnej odmeny) nemôže výrazne prekračovať úrokové sadzby oproti bankovým subjektom. Dojednanie odmeny vo výške 57.960,- Sk pri poskytnutej čiastke vo výške 68.040,- Sk a v prípade revolvingu odmeny vo výške 39.480,- Sk pri poskytnutej čiastke 44.520,- Sk sa nedá nazvať inak ako konanie žalobcu, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a takéto konanie nemôže požívať právnu ochranu. Odvolací súd poukazuje aj na neurčitosť dojednania samotných úrokov z úveru. Z obsahu pojmu zmluvná odmena sa nedá vyvodiť či ide o čistý úrok, resp. tento pojem zahŕňa aj nejaké ďalšie poplatky, pričom tak ako uviedol súd prvého stupňa základné a podstatné náležitosti zmluvy majú byť uvedené a vyjadrené v samotnej zmluve a nie vo všeobecných obchodných podmienkach. Tieto majú byť uvedené tak, aby boli jasné, určité a zrozumiteľné pre spotrebiteľa. Pokiaľ účastníci zmluvného vzťahu mali dojednanú zmluvu o revolvingovom úvere, i tu by mali byť jasne, zrozumiteľne a určite dojednané úroky, prípadne iné poplatky spojené s revolvingom a to spôsobom, kde by si spotrebiteľ mohol vyhodnotiť, či úver bude oproti iným bankovým, resp. nebankovým subjektom je výhodný, čo v danom prípade nebolo. Možno preto vyvodiť záver, že úroky dojednané neboli a preto podľa § 4 ods. 5 z.č. 258/2001 Z.z. platného a účinného v čase uzavretia zmluvy na ne žalobca nemá nárok a obdobne ani z revolvingového úveru čerpaného 27.4.2012. Samotná odmena tak ako je uvedené je v rozpore s dobrými mravmi, je neurčitá pokiaľ ide o to, čo všetko zahŕňa a vzhľadom k svojej výške, je takéto dojednanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ a je podľa ust. § 39 OZ neplatné. Je nutné pritať aj argumentácii žalovaného v 2. rade, ktorý uviedol, že tým, že posledný úver bol poskytnutý až dňa 27.4.2012 je nutné na tento aplikovať nielen príslušné ustanovenia zákona č. 258/2011 Z.z. ale v primeranom rozsahu aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. ako aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka platné a účinné v čase poskytnutia posledného úveru (revolvingu) v rozsahu, ako to ustanovujú i záverečné prechodné a zrušovacie ustanovenia. Nakoľko žalovaní žalobcovi zaplatili výrazne viac ako im žalobca poskytol a ako mali zaplatiť, súd prvého stupňa správne rozhodol, pokiaľ žalobu o zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom zamietol.

Odvolaie žalobcu smerovalo i voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa ohľadne trov konania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní uspel, má zásadne právo na to, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka. Ustanovenie § 142 vyjadruje základnú zásadu uplatňujúcu sa pri náhrade trov konania. Účastník konania, ktorý v spore uspel, má nárok na náhradu trov tohto konania. Súd v takomto prípade uplatní zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) konania.

Podľa názoru odvolacieho súdu náhrada trov konania vedľajšiemu účastníkovi nemala byť priznaná, pretože nejde o trovy vynaložené účelne a súd prvého stupňa o náhrade trov konania v tomto prípade nerozhodol správne. Vedľajší účastník podaním doručeným súdu dňa 30.12.2014 len oznámil, že vstupuje do už začatého konania, požiadal o doručenie žaloby, uviedol, že ak do konania už vstúpil iný vedľajší účastník, netrvá na vstupe do konania, ak je konanie ku dňu vstupu už právoplatne skončené, žiada o zaslanie vyzoznenia, vyjadril súhlas s rozhodnutím o veci bez nariadenia pojednávania a pre prípad, že sa nezúčastní pojednávania ospravedlnil svoju neúčast, ako aj prípadnú neúčast na ďalších pojednávaniach. Vo vyjadrení doručenom súdu 05.06.2015 (č. I. 80) sa vedľajší účastník vyjadroval k námietke žalobcu k jeho vstupe do konania a k obsahu žaloby. Pokiaľ išlo o časť, kde sa venoval svojmu vstupe do konania, toto vyjadrenie má formu vzorového podania, pretože poukazuje na rozhodnutia Krajských súdov Banská Bystrica, Trnava a Košice, Uznesenie Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013, obsahuje iba všeobecné konštatovania a citácie ustanovení právnych predpisov, z ktorých nevyplýva žiadna konkretizácia na prejednávajúcu vec. Obdobne i jeho vyjadrenie týkajúce sa obsahu zmluvy obsahuje iba všeobecné konštatovania a citácie ustanovení právnych predpisov (s výnimkou uvedenia sumy, ktorú žalovaným žalobca poskytol a ktorú zaplatili). Z oznámenia o vstupe vedľajšieho účastníka do konania doručeného súdu dňa 30.12.2014 priamo vyplýva, že vedľajší účastník (resp. jeho právny zástupca) nebol s vecou oboznámený (tvrdenia „ak do konania už vstúpil iný vedľajší účastník“, „ak je konanie už právoplatné“). Nemožno preto hovoriť o tom, že vedľajšiemu účastníkovi patrí náhrada trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia, pretože sa so žalobou neoboznámil, vec neštudoval, nepripravoval sa na ňu, zastupovanie v tejto konkrétnej veci neprevzal, hoci žalovaná v 1. rade s jeho vstupom do konania súhlasila. Do spisu zaslal len paušálne podanie, v ktorom oznámil vstup do konania, podanie označil spisovou značkou a menom žalovanej v 1. rade. Vo vyjadrení z 29.5.2014 (súdu došlom 05.06.2015) vedľajší účastník len vo všeobecnosti poukázal na rozhodnutia a ustanovenia, ktoré sa dajú použiť identicky aj v iných konaniach. Pokiaľ poukázal na výšku úrokovej sadzby, ktoré sú neprimerane vysoké, na to, že zmluva neobsahuje podstatné náležitosti podľa § 4 ods. 2 ZSÚ a úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, súd prihlíada aj bez návrhu. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že vedľajší účastník vstúpil do súdneho konania, ale konkrétne kvalifikované právne úkony do rozhodnutia súdu prvého stupňa právnym zástupcom vedľajšieho účastníka urobené neboli. Odvolací súd zistil, že úkony vedľajšieho účastníka žiadnym spôsobom neprispeli k úspechu žalovaných v konaní, pretože mali len všeobecný obsah a námietky v nich obsiahnuté bol súd prvého stupňa oprávnený skúmať ex offo. Ak vedľajší účastník zastúpený advokátom do rozhodnutia súdu prvého stupňa neurobil žiadne účelné kroky na ochranu práv žalovaných, potom z hľadiska § 142 ods. 1 O.s.p. nie je možné konštatovať oprávnenosť nároku vedľajšieho účastníka.

Preto vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa v časti kde súd zamietol žalobu odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil a v časti náhrady trov konania vedľajšieho účastníka podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

V odvolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči žalobcovi. Náhradu trov odvolacieho konania si uplatnil žalovaný v 2 rade vo výške 58,87 eur (za písomné podanie v sume 40,67 eur + režijný paušál vo výške 8,39 eur + DPH), preto keďže si tieto vyčíslil v nie vyššej výške ako mu patria v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z.z., odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému v 2. rade náhradu trov odvolacieho konania priznal vo výške 58,87 eur a žalovanému v 1. rade a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže si žiadne neuplatnili a zo spisu im žiadne nevyplývajú.

Tento rozsudok bol prijatý v odvolacom senáte počtom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.